

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:43	7:57	8:35	
בני ברק	6:59	8:05	8:32
חיפה	6:50	8:00	8:33
באר שבע	6:57	7:58	8:31
ניו יורק	7:30	8:36	9:03
לונדון	6:51	8:21	8:35

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

לכבוד השבת והתנא

קראו עזר

לכבוד מערכת 'ישמחתו'

ין חן עז העלון המרתק,

המאפיז מדי שבת בשבת.

בדברי הנדון (פג"ו) 28

מז"מ ט"ז) אם להקדים להמלצת

בש"ק בפני המנחה, שאלתי

את הג"ר שא"א שליט"א לפני

פישור אם לעשות מן כפר

לאתר הציבורי, ואמר לי שא

לעשותו, כי רבים בו המכשולים

[לכבוד פונתו שהאשה

עושה מאבקת שבת כשחוצרים

מהתפילה, וצי הביה קן מצי

קבלת שבת של הקב"ה שחיה

עליה, וכן מצי שהחוצרים

מהתפילה חשים עדיין אולית יוק

חוזי הבית, ויפליים לעשות מאבק

בשבת].

החומת הברכה

חיים ה.

בעומר, הרי שעלינו מוטל לראות שגם במסגרת ההכנות לאירועים הגדולים המלווים את יום זה, לא ייצא מכך שום זלזול חלילה בכבודה של השבת ובקדושתה.

כך גם הדברים נכונים ביחס לכל האלפים הנוהרים להילות הרשב"י במקום מנוחתו באתרא קדישא מירון, שלא ימהרו לצאת לדרך בצאת השבת מערי מושבותיהם, מכמה סיבות.

בראש ובראשונה, אין זה ריבוי כבוד השבת שממהרים לצאת ממנה אל הדרך. כבודה של השבת הוא שמלויים אותה בכבוד, ואף סעודה מיוחדת תיקנו חכמינו לציון ליווי השבת, וודאי שלא למהר לצאת לדרך עם צאת השבת. אין זה כבודה של השבת, ואין ראוי לדחות את כבודה של השבת מפני שמחת והילולת הרשב"י, שהרי ראינו שהוא להיפך שמפני הילולת הרשב"י מרבים בכבוד השבת ומכניינים את השמחה עוד קודם השבת.

דבר נוסף, אלו היוצאים בתחבורה ציבורית, הרי גורמים לאנשי התחבורה להתארגן לכך מבעוד מועד, ואם הציבור יתאסף מיד עם צאת השבת לבקש לצאת לדרך, הדבר ידרוש התארגנות של חברות התחבורה להביא את נהגי האוטובוסים למקום מוקדם יותר, וכך עלולים חלילה לגרום בעקיפין לחילול שבת של נהגים.

והחכם עיניו בראשו.

אך לגופו של דבר, יכולים אנחנו ללמוד ממנהג זה שנפסק להלכה על ידי הרמ"א, על עוצמתו של כבוד השבת, שמתיר את התספורת בעיצומם של הימים שנוהגים בהם מנהגי אבלות.

הלכה מעניינת בהקשר לכך, מוצאים אנו בהגהות ה"חתם סופר" על השולחן ערוך, שהעיר על דברי הרמ"א הללו, שהתיר להסתפר כבר בערב שבת שלפני ל"ג בעומר שחל ביום ראשון, שדברים אלו נכונים רק ביחס ליום כמו ל"ג בעומר, אבל מי שיש לו ברית מילה ביום ראשון, שגם לגבי ברית מילה יש היתר להסתפר בעיצומם של ימי ספירת העומר, בכל זאת לא נתיר לו להסתפר כבר ביום שישי שלפני הברית, ויסתפר רק בבוקר יום ראשון שבו יערוך את הברית.

בטעמו של דבר מסביר ה"חתם סופר", שכל היתר להסתפר כבר ביום שישי שלפני ל"ג בעומר, הוא רק מחמת שיום ל"ג בעומר הוא יום שמחה של כולם, וכיון שכך הרי כולם יסתפרו ביום ראשון, וזה אינו כבוד השבת, ולפיכך מותר להסתפר כבר בערב שבת שקודם לכן. אבל אדם שיש לו שמחה פרטית ביום ראשון, אל יקדים את התספורת ליום שישי, אלא יסתפר בבוקרו של יום הראשון שהוא יום השמחה שלו.

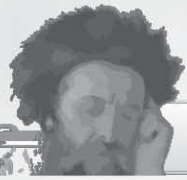
אם ראינו עד כמה כבוד השבת של כלל הציבור הוא דבר יקר ונכבד, שבשל כך מתירים כבר להסתפר לכבוד השבת שלפני ל"ג

במוצאי שבת זה, יינשא לפיד האש בכל אתר ואתר, לכבודו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, והמוני בית ישראל ישמחו בהילולת רשב"י. יום זה, יום מיוחד במינו הוא, באשר נפסק להלכה על ידי הרמ"א בהגהת השולחן ערוך כי מרבית בו קצת בשמחה, אם כי אין מפורש בו טעם השמחה, אך מקובל בכלל ישראל כי יום זה נקרא הילולת הרשב"י.

כשל"ג בעומר חל כמו השנה במוצאי שבת, הרי שעל פי הלכה, כפי מנהג בני אשכנז, השמחה מתחילה במקצת כבר בערב שבת, שכן כפי פסק ההלכה שפסק הרמ"א, אם חל ל"ג בעומר במוצאי שבת, מותר להסתפר כבר ביום שישי לכבוד שבת, בשונה מכל שנה שבה מותר להסתפר רק ביום ל"ג בעומר עצמו לאחר הבוקר, ולא בלילה.

טעמו של דבר הוא, כי אין זה מכבוד השבת להתיר את מנהגי האבלות שנוהגים בימים אלו מיד לאחר השבת, ולפיכך מקדימים את התרת מנהגי האבלות כבר קודם השבת, לכבודה של השבת.

אמנם, מנהג זה אינו נוהג אלא לבני אשכנז, שהם מתירים להסתפר בכל שנה בבוקרו של ל"ג בעומר, כך שבשנה זו מקדימים את ההיתר לכבוד השבת ליום קודם לכן. אך לבני ספרד הנוהגים להתיר את התספורת רק מיום ל"ד בעומר, אין השלכה הלכתית מכך של"ג בעומר חל ביום ראשון כמו השנה.

לשון חכמים

הנני בזה על דבר שאלתו הנוגע מאד להשובתים שבת קודש במירון על ציון התנא האלוקי רשב"י זי"ע, ורוצין במוצאי שבת קודש ליסע לביתם, והיות שאין שם מכונית נסיעה וצריכים להזמין מעיר אחרת, אם מותר להזמין מכונית של אינו ישראל מערב שבת, שיהיו שם מוכן במוצאי שבת לנסוע עמו. ואם הי' אפשר מצד הלכה לנסוע תיכף בצאת השבת, הי' ניחא להו ביותר, שלא היו מפסידים הלילה בטלמול הדרך, ואפשר לקום בזמנו בבוקר לעבודת השם וכל סדר היום.

הנה אחרי עברי על כל הצדדים לא מצאתי היתר רק להזמינו לנסיעה אחרי הזמן שאפשר להגיע במוצאי שבת מעיר תחנותם. ואף אין מועיל לומר לו כי מצדי אתה יכול לבוא בזמן הנזכר, אבל אם תבוא קודם אותו הזמן במוצאי שבת, אסע גם כן וכו', שהרי בנידון דידן בודאי ידע הנהג שנוסע למירון בשביל ישראל, אסור להישראל להנות מזה עד בכדי שיעשה.

שו"ת מנחת יצחק ו, כה

[במאמר המוסגר יוער, כי אם להזמין גוי שיבוא במוצאי שבת אסור, ודאי שאסור באיסור חמור לגרום שיהודי יבוא מיד במוצאי שבת תוך כדי חילול שבת].

פניני הלכה

שאלה: מה הם המנהגים המיוחדים לשבת זו שקודם ל"ג בעומר?

תשובה: בני אשכנז נוהגים היתר להסתפר ולהתגלח ביום ו' ל"א בעומר לכבוד שבת קודש שקודם ל"ג בעומר, כדי שלא יסתפרו ביום א' לאחר השבת, שאין זה כבוד השבת. ההיתר הוא להסתפר רק מיום ו' בבוקר, ולא מהלילה. מי שלא הסתפר ביום ו', עדיף שיסתפר ביום א' מאשר במוצאי שבת, ומכל מקום אם דחוק לו הזמן יכול להסתפר אף במוצאי שבת. ההיתר להסתפר הוא לבני אשכנז, ובני ספרד מותרים בתספורת ביום ב' מהבוקר. הנוהגים על פי הקבלה אין מסתפרים עד ערב חג השבועות.

בליל שבת, בקהלות בני ספרד וברבים מקהלות החסידים נוהגים לשיר את הזמר "בר יוחאי" אחר פזמון "לכה דודי".

ביום השבת בתפילת המנחה אין אומרים "צדקתך".

מקורות: שולחן ערוך ורמ"א ומשנה ברורה ושולחן ערוך הרב סימן תצג סעיף ב', ספר בין פסח לשבועות עמוד רנ. ספר מלכי רבנן.

אמרת השבת

הגמרא במסכת שבת (לג, ב) מספרת את המעשה עם רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר שהתחבאו במערה במשך 12 שנה, ועסקו כל היום בתורה ותפילה, וניזונו בנס מעץ חרובים ומעיין מים, עד שמת הקיסר ונודע להם על כך על ידי אליהו הנביא, ויצאו מהמערה. כשראו אנשים שחורשים וזורעים, אמר רבי שמעון הכיניד יתכן שאנשים מניחים ועוזבים חיי עולם - תורה ומצוות, ועוסקים בחיי שעה, וכל מקום שנתנו בו עיניהן מיד נשרף, יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערתכם! חזרו וישבו עוד שנים עשר חודש במערה, יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם! בערב שבת ראו סבא אחד שהלך ורץ בבין השמשות עם שתי אגודות הדסים בידו, שאלו אותו הם למה לך? אמר להם: לכבוד שבת. חזרו ושאלוהו, שיספיק לו אחד, ענה להם, אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור. אמר רבי שמעון לבנו רבי אלעזר ראה כמה חביבין מצות על ישראל, והתיישה דעתם.

שואל רבי צדוק הכהן מלובלין כיצד התיישה דעתם בכך שמחבבין את המצוות? הרי עדיין ראו שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה.

וביאר, שרשב"י סבר, שאדם אינו צריך לעסוק כלל בחיי עולם הזה, אלא יעסוק רק בתורה ועבודת ה', והקדוש ברוך הוא ממילא כבר ישלח לו את כל צרכיו. אך משראה שבני ישראל מחבבים את השבת, שיום זה ניתן אכן למנוחה מכל פעולה להיותו קודש לעבודת ה', ולא די להם בעיקרה של שביית השבת אלא מוסיפים עוד לענג את השבת, ראה והבין כי לו אכן היו מצטווים בני ישראל אף שלא לעסוק כל השבוע בחיי חולין, אכן היו פורשים אף מכך, ומה שהם עדיין עוסקים בשאר צרכים, אין זה אלא משום שאכן בששת ימי המעשה ניתן להם רשות לעבוד, ומשום כך נחה דעתם.

פרי צדיק פרשת לך לך

פרשת השבת

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שְׁבִתוֹן מְקַרָּא קִדְּשׁ כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לֹה' כָּל מוֹשְׁבֵיכֶם: (י"ב, א.)

פירש רבינו עובדיה ספורנו, 'שבת היא לה' הוא היוצר אור ובורא חשך קובע אותם 'בכל מושבותיכם', אף על פי שתשתנה תחלת היום והלילה כפי השתנות האורך בגלילות מתחלפות, ועם זה היתה השבת הראשונה משוערת כפי איזה אורך מיוחד בהכרח מכל מקום תהיה תחלת השבת וסופה בכל אחד מהגלילות ליושביו כפי התחלת היום והלילה בגליל ההוא.

והבן איש חי בספרו "אמרי בינה" כתב לפרש, שאף שיש חילוקי זמנים במקומות שונים בעולם, מכל מקום בכל העולם ישנו זמן אחד שוה שהוא שבת בכל העולם, וזהו מה שאמר הכתוב שיום זה שוה הוא בכל מושבותיכם שהוא יום השבת, שיש זמן שהוא שוה שבכל העולם הוא שבת, רק שיש חילוק שבעוד במקום אחד הוא כבר יום השבת, במקום אחר הוא ליל שבת. לפיכך הכתיב בפסוק בלשון זכר "שבת הוא" והקרי בלשון נקבה "שבת היא", שבעוד במקום אחד הרי זה יום, בלשון זכר, הרי שבמקום אחר הרי זה לילה, בלשון נקבה. והוסיף עוד והביא, שהשבת בשמים נקבעת לפי זמן השבת שבירושלים.

מעשה לשבת

החופה שנערכה בליל שבת

מושב לרגל יום ההילולא של הרמ"א - ל"ג בעומר של"ב

ולהביא לידי תוצאות רצויות כדי שאותה בת ישראל עניה ויתומה, לא תצא עם בושת פנים. במשך שעתים עמל הרמ"א עצמו ליישב את ההדורים, עד ששעתים לאחר ירדת החושך על קראקא, הצליח להביא לתוצאות המקוות, הוסיף משולו עוד התחייבות, הצליח להוציא מקרובי הכלה עוד התחייבות, וכך הצליח גם להוציא ויתור קל מהחתן, ולמרבית הפלא, ולמול עיניהם המשתאות של נכבדי העיר קראקא, קם הרמ"א ועשה מעשה, ובליל שבת עמד וערך את הקידושין לאותו זוג, ונכנסו לחופה, ורק לאחר מכן הלך הרמ"א לבית מדרשו, שם התפלל עם תלמידיו תפילת ערבית, כשלאחר מכן חזר לפאר את סעודת המשתה של החתן והכלה שנחוגה בשמחה גדולה.

שער הכניסה לביה"כ הרמ"א זצ"ל בקראקא

אך עם היות הרמ"א מוכר וידוע כגדול הדור, לא הסכימו עמו שאר גדולי התורה האדירים ששכנו בקראקא באותו זמן, בטענה כי אסור לקדש אשה בליל שבת. ואכן, הרמ"א עצמו התיישב לאחר השבת, וכתב תשובה ארוכה, לבאר את טעמיו ונימוקיו על מעשיו, כשעיקר יסודו הוא שמהומת כבוד הבריות שלא תתבייש בת ישראל, וכיון שכבר הכינו את צרכי הסעודה והיה הפסד גדול ביותר לבטל את הכל, ואם היו ממתנים לזמן אחר היה הכל יכול להתבטל, הכניס את עצמו להתיר בשעת הדחק דבר שכזה.

אחד מהטענות אותם טען הרמ"א היה כי הרי בכל שבוע מכניסים לחופות בקראקא העיר, בין חמש לשש זוגות חתנים וכלות, ולא יתכן שבאחד מהם לא מתארך הזמן ונכנסים כבר לזמן שהוא תחילת הלילה, הרי שבדיעבד מתירים לקדש אף בלילה, ואין כבר הבדל גדול אם זה חמש דקות אחרי הלילה או שעתים אחרי הלילה, קדושת השבת מתחילה עם חשיכה באותה מדה כמו שעתים לאחר מכן, ובדיעבד כנראה שיש מקום להקל לקדש גם אחרי כניסת השבת, במידה וכל ההכנות שמסביב כבר הסתיימו קודם לכן.

עם כל זאת, חכמי עירו לא הסכימו עמו, וכדי לעשות סייג וגדר לדבר, התאספו חכמי וגדולי העיר קראקא, ותיקנו תקנה, כי מאותו יום ואילך לא יערכו שום חופה וקידושין בעיר קראקא ביום השישי. ואכן במשך זמן רב היה ידוע לבני העיר קראקא כי מי שרוצה לערוך חופה וקידושין בימי שישי, כפי שהיה נהוג בארצות אירופה, עליו לערוך את החופה מחוץ לעיר.

(מקור: שו"ת הרמ"א סימן קכה)

וכך הובילו אותה למקום החופה לעת נטו צללי ערב וכמעט קידש היום.

הגיע אף החתן לחופה מלווה בהוריו וקרוביו וידידיו, והנה טרם ניגשים הם אל החופה, רוצים הם לדעת הכיכר יתמלאו התחייבות הנדוניה שהתחייב אבי הכלה. דוד הכלה, אכן גייס כסף ורכוש משאר הקרובים לצורך הנדוניה של קרובתם הגלמודה, אך עם זאת לא הצליח להגיע לכדי מלאו ההתחייבות עליה התחייב בשעתו אבי הכלה, וסבר לעצמו כי החתן וקרוביו יתחשבו בטרגדיה ובנסיבות המיוחדות אליהם נקלעו, ויוותרו על חלק מההתחייבות עליהם התחייב אבי הכלה, ויסתפקו בשתי שלישי מהנדוניה שאת זה כן הצליח לגייס ולהביא.

אך לא כך היה. החתן לא רצה בשום אופן לכנוס את הכלה לחופה, אם לא ימלאו את כל דרישות הנדוניה, ולא שום דבר פחות. מנהיגי ופרנסי העיר, ניגשו אל החתן, וניסו לשדלו בדברים, שייאות לוותר למען כבודה של בת ישראל שלא תתבייש. אך שום דבר לא עזר. אף חכמי התורה ששמעו על העלבון הקשה של אותה בת ישראל כשרה, שעומדת מבויישת מתחת לחופתה, ניסו את כוחם בשידול אצל החתן. ושום דבר לא עזר. הוא בשלו. אם לא יביאו את כל הנדוניה, אין על מה לדבר!

ביתיים השמש התכסתה והחשכה השתלטה על קראקא, באה השבת, ובבית הכנסת של הרמ"א עדיין לא מתחילים את תפילת ליל שבת. הרמ"א עסוק בניסיון להשכין שלום

איש אלמן היה בארץ פולין מלפני קרוב לחמש מאות שנה, והוא היה דר בעיר הגדולה לאלוקים, היא העיר קראקא, ששימושה מבצר להמון קיבוץ רב מבני ישראל, כשבראשה כיהנו פאר גדולי ישראל ענקי הדור, וביניהם רבינו משה איסרליש - הרמ"א, שעל אף שנתו הצעירות ביותר, כיהן כראש הישיבה הגדולה והחשובה אליה נהרו מכל רחבי המדינה לקבל לקח מגדול הדור.

אותו איש עליו נסוב סיפורנו, שבתחילתו עשיר היה, התהפך עליו מזלו, ותם הכסף ממנו. בת היתה לו שעדיין היה צריך להכניסה לחופה, ולמרות עניותו, השתדל ביותר למצוא לה את זיווגה הראוי לה, מתוך תקווה כי יצליח לגייס די מזון כדי להכניס אותה לחופה כפי המתאים לכבודה ממשפחה חשובה ונכבדה. וכך אכן זכו ונתן כדי שברית כלי זכוכית נחתמו הסכמי התנאים בין הורי החתן, לבין אבי הכלה, תוך כדי פירוט הנדוניה עליה התחייב אבי הכלה.

אך לא עבר זמן רב, ובעודה מושדכת לאותו בחור, כשזמן האירוסין נמשך במשך תקופה ארוכה, בשל קשיי האב להשיג את ההתחייבות לנדוניה עליה התחייב, הלך האב לעולמו והניח חיים לכל ישראל, ככל הנראה מתוך צער ויגון ודאגה הכיכר יכניס את בתו לחופה. הבת נשארה איפוא שכולה וגלמודה, אין לה אב ואם, כי אם קרובים שאף הם נעשו לה רחוקים והעלימו את עיניהם ממנה, שהרי ירושה לא הותרה אותו קרוב, כך שלא קרין להם מבהינה חומרית הדאגה לשלומה של אותה יתומה בודדה ועוזבה.

גואל אחד היה לה, שלבו התמלא רחמים על קרובתו הגלמודה והעניה, הוא אחי אמה, אשר ברוב רחמי הכניסה לביתו והמשיך לדאוג לכל מחסורה של אחייניתו, בת ישראל כשרה וצנועה.

כך עברו להם הימים, וכבר עבר הזמן שבו היה קבוע בשמר התנאים שהחתן יכנס את הכלה לחופה ויעשו סעודה כראוי לשמחה מפוארת זו, אך בת זו לא ראתה שום דבר המזכיר נדוניה או שאר צרכים, ולא שמעה כי אם קול אחד שבה עליה מקרובה זה, שתכין את עצמה לחתונה, כי עוד יזיה לה הנדוניה.

בחורה זו, שצנעותה וכשרה היתה, עשתה כפי שציוו עליה, ובעידוד שכנותיה, הכינה את עצמה לצאת לחופה, וביום שישי אחד, הוא היום שהיה קבוע לחופות בקהלות העתיקות באירופה, כיסו אותה בהינומא כדרך הבתולות,

דבריהם הם זכרונם

הגאון רבי מאיר ברנדסדורפר זצ"ל - בעל "קנה בשם" - כ' אייר תשס"ט - שנה לפטירתו

בשנה שעברה הסתלק מעם ישראל בחטף, אחד מגדולי בעלי ההוראה בדורנו, שממקום מושבו בירושלים זרחה שמשו לעם ישראל בכל תפוצותיו. לזכרו נביא כאן סנסן אחד מתוך ספר תשובותיו (ח"ג סי' י"ד). נשאל הרב, אם מותר לשלוח פקסימיליה מאמריקה ביום ו' לארץ ישראל, בזמן שבארץ ישראל כבר נכנסה השבת? והשיב, כי השולח עצמו אינו עובר שום איסור, אף שבכך הוא מפעיל מכונה בארץ ישראל ששם כבר נכנסה השבת, כיון שהשבת נקבעת לכל אחד כפי מקומו הוא, והיות ואצלו הרי זה עדיין יום שישי, אין לו כל איסור לעשות מלאכה.

אך הוסיף וכתב, כי אין כל תועלת במשלוח פקס לארץ ישראל בזמן כזה, כי לתושב ארץ ישראל שכבר נכנסה אצלו השבת, אסור לו ליהנות משום מלאכה שנעשתה באותו זמן, אף אם המלאכה נעשתה בהיתר גמור, ממילא אין לו כל היתר לקרוא את הפקס בשבת, אף שמשלוח הפקס נעשה בהיתר.

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּמוֹצָאי הַשַּׁבָּת, בְּלָכֶם תִּשְׁתַּתְּפוּ לְבִטָּח, בְּמִדּוּרָה שְׂיִדְלִיקוּ לְכַבוֹד הַתֵּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן פְּרִי יוֹחָאי, אִם בְּמִסְגֵּרַת הַקְּהֵלָה

שְׁלָכֶם, אִם בְּמִסְגֵּרַת בֵּית תְּלַמוּדְכֶם, אִם בְּמִסְגֵּרַת חֲבוּרָה פְּרָטִית אֲלֵיהֶּ הַתְּאָרְגָּנְתֶּם בְּרִשּׁוֹת הַזְּרִיכֶם וּמוֹרִיכֶם מִתּוֹךְ אֲהָבָה וְאַחֲוָה. וְאוּלַי אֶפְלוּ תִּשְׁאוּ בְּמַרוֹן, שֶׁשֶׁם תִּשְׁתַּתְּפוּ בְּהַדְלָקָה הַמְרֻקְזֵית וְהַמְיֻחָדֵת לְכַבוֹדוֹ שֶׁל הַתֵּנָא.

מְנַהֵג יָפֵה הוּא הַמְנַהֵג הַזֶּה, שְׁבוּ מְשׁוֹרְרִים מְסֻבִּיב לְמִדּוּרָה לְכַבוֹד הַתֵּנָא הַקְּדוֹשׁ. אַךְ עִם זֹאת עֲלֵינוּ לִזְכֹּר, כִּי מְנַהֵג זֶה אֵינוֹ דוֹחֵה שׁוֹם צוּוֵי מִהַתּוֹרָה, וּבְנֵדָאי שְׂאֵינוֹ דוֹחֵה חֲלִילָה שׁוֹם דְּבַר מִהַשַּׁבָּת, קַל כְּחַמּוֹר.

לֹא נִכְיִן שׁוֹם דְּבַר לְקִרְאָת הַמִּדּוּרָה בַּשַּׁבָּת, אֵין צִרְךָ לִזְמֹר שְׁלֵא נִיגַע בְּדַבְרֵי מְקַצֵּה לְצִרְךָ קָדֵ, אֲלֵא אֶפְלוּ בְּהַקְנַת דְּבָרִים אַחֲרִים שְׂאֵינִם מְקַצֵּה לֹא נַעֲסֵק, כִּי שׁוֹם דְּבַר אֵינוֹ מִתְקַרֵּב לְקַדְשַׁת הַשַּׁבָּת, שְׁהֵיא גְדוּלָה לְאֵין עֲרָף מַעֲסוֹק בְּכָל דְּבַר אַחֵר.

וְכַבֵּר נְאֻמָּר בְּפִתּוֹב "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", וְאוּלַי נְאֻמָּר בְּדִרְכָּה רְמִזָּה בְּצַחוּת, כִּי הַפְּסוֹק בָּא לִזְמֹר שְׂאֶפְלוּ לְצִרְךָ הַבְּעֵרַת אֵשׁ לְכַבוֹדוֹ שֶׁל הַתֵּנָא הַקְּדוֹשׁ, לֹא לַעֲסֵק בְּזָה בְּשׁוֹם אֶפֶן בְּיוֹם הַשַּׁבָּת.

שַׁבַּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

אמרו בגמרא (שבת י, ב) "אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה, לך והודיעם".

הסביר זאת האדמו"ר בעל ה"בית אברהם" מסלונים זצ"ל במשל על פי מעשה שהיה:

בא עני לפני הצדיק רבי שמעלקא מניקלשבורג וביקש נדבה, לא היה מאומה בידיו של הרבי, עמד וחיפש בבית ומצא טבעת זהב של הרבנית, עמד ונתן זאת לעני. ראתה הרבנית את המעשה, והחלה לזעוק: "הכיצד נתת טבעת זו? הרי היא יקרה ביותר, היא שווה לכל הפחות 24 זהובים". שמע רבי שמעלקא את זעקותיה, החל לרוץ אחרי העני. ראה העני שהרבי רץ אחריו, החל להחיש את פסיעותיו בחששו שמא עומד הרבי ליטול ממנו את הטבעת, הזדרז איפוא הרבי והגביר את מרוצתו עד שתפסו, ואמר לו: "דע לך שטבעת זו יקרה היא ביותר, והיא שווה כ"ד זהובים, אל תמכור אותה בפרוטות!"

והנמשל:

זהו מה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי ושבת שמה, לך והודיעם מה יקרה היא מתנת השבת, שלא יבזבזה על אכילה ושתייה ועל דברי הבאי, כי קדוש היום, ואל יפרטו אותה בפרוטות.

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com